

Ἡ ὄξεια ἐκκλησιαστική κρίσις

ἀηλώσεις τοῦ

Ἡ σωθεῖσα ἀπὸ ἐτῶν ἐκκλησιαστική κρίσις μὲ ἐθνικῆς σημασίας ἐπιπτώσεις ἦτο φυσικὸν νὰ ἐκποδίσῃ ἐφ' ὅσον ἐδόθη νέα ἰσχυρά ἀφορμὴ ἀπὸ τὴν συνέχισιν τῆς προγραμματισθεῖσης προσπάθειας ὀριστικῆς ἀλλοιώσεως τῶν θεσμῶν καὶ τῆς συνθέσεως τῆς Ἑκκλησίας, ἡ ὁποία ἦτο καὶ πρέπει νὰ παραμείνῃ κατ' ἐξοχὴν ἀπρόσβλητος θεσηκευτικός καὶ ἐθνικός ὀργανισμός με ἀμετακινήτους πνευματικούς καὶ ἠθικούς καὶ κανονικούς ἀρχάς.

Βίβλική ἀφορμὴ ^{ἡ δὲ} ἀπὸ τὴν νέαν ἐφαρμογὴν τοῦ Ν.Δ. (ἀναγκ. νόμου) 126/1969 ποῦ ἐπέδωκε τὸσον πανηγυρικῶς τὴν 10ην Ἰαννουαρίου 1969 καὶ τὸσον ἐμφατικῶς ἀπεδοκιμάσθη, οἷότι ~~τὴν ἀποδοκίμασαν~~ ἡ Ἱεραρχία τῆς Ἑκκλησίας τῆς Ἑλλάδος δὲν εἶχε ^{ἐντελὴν} νὰ ἐκφέρῃ τὴν γνώμην της ἐπὶ τοῦ Ν.Δ. καὶ τοι ~~ἐπὶ~~ ὑπῆρξε πρότερον σαφὲς ὑπόσχεσις πρὸς τοὺς Ἱεράρχας περὶ τούτου.

Αἱ ἀντιδράσεις κατὰ τῶν καινοφανῶν διατάξεων ὑπῆρξαν καὶ τότε ἰσχυραί, παρὰ τὰς υφισταμένας συνθήκας, οἷότι εὐτυχῶς ὑπῆρξαν ἄνδρες οἱ ὁποιοὶ δὲν ἐκίμνησαν ἀπὸ τὰ ἔκτακτα μέτρα καὶ τὴν ὁμαλὴν ἐκτέλεσιν τοῦ ἀναγκαστικοῦ νόμου 214/1968, τὸν ὁποῖον κατεδύνασαν δημοφώνως ἡ θεολογικὴ Σχολὴ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν τὸ 1968. Ἐν τῶν βασικῶν σημείων ἀντιδράσεως ἦτο φυσικὸν νὰ ἀποτελῇ ἡ σύνθεσις τῆς διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου, ὡς ἐντολκοδόχος τῆς Ἱεραρχίας. Διὰ τῶν νέων διατάξεων ἐγκατελείπετο τὸ παραδοσιακὸν σύστημα συνθέσεως τῆς διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου - πολυτίμον διὰ τὴν δικαστικὴν ἐξασφάλισιν ἀμεροληψίας, ἣν ἐπέδωκεν τὸ ἄρθρον Β τοῦ Συντάγματος τοῦ 1952, τὸ ὁποῖον ἀντέγραφεν ἀπλῶς ὁ συντάκτης τοῦ Συντάγματος τοῦ 1968 εἰς τὸ ἄρθρ. 12.

Ἡ καταπάτησις κατὰ τὰ ἔτη 1967-1969-1972 τοῦ ἀρχαίου τρόπου συνθέσεως τῆς διοικήσεως τῆς Ἑκκλησίας κατὰ τὰ πρεσβεῖα ἀρχιερεῶν δὲν ἐσημαίνειν μόνον καταπάτησιν ὅρου οὐσιώδους τῆς ἀνακηρύξεως ὡς τοῦ νόμου τοῦ 1850 (οὐχὶ ἀναγνωρίσεως) τοῦ αὐτοκεφάλου τῆς Ἑκκλησίας

της 'Ελλάδος, ἤτοι της προσκήσεως εἰς τὴν Ἀνωτάτην Ἐκκλησιαστικὴν Διοίκησιν τῶν Ἱεραρχῶν "κατὰ τὰ πρεσβεῖα τῆς ἀρχιερωσύνης" ἀλλὰ καὶ τῆς ἀσκήσεως ἀπονομῆς τῆς δικαιοσύνης, ἐφ' ὅσον ὡς γνωστὸν ἡ Διαιρκὴ Σύνοδος μετασχηματίζεται εἰς Δικαστήριον διὰ τοὺς κληρικούς. Τὰς ἀκυρότητας αὐτὴς ἐξετάσουν οἱ εἰδικοί. Πέραν τούτου ἐσημείων ἡ καταστάσις καὶ παραβάσις δικαιωμάτων τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, δικαιωμάτων τὰ ὅποια ἀνεγνώρισαν ὁ νόμος 3615 τοῦ Βουλῆς τῶν Ἑλλήνων, καὶ ἡ Πατριαρχικὴ καὶ Συνοδικὴ πρῆξις τῆς 14ης Σεπτεμβρίου 1928 διευτύπωνεν καὶ ἡρμήνευεν σαφέστερον. "Ἐκτοτε καθωρίσθη σαφῶς ὅτι ἡ πρόσκλησις εἰς τὴν Διαιρκὴ Σύνοδον, ὡς ἐντολικοῦ ὅρου τῆς Ἱεραρχίας, θὰ ἐγένετο δι' ἑσὺν ἀριθμὸν καὶ κατὰ τὰ πρεσβεῖα τῆς ἀρχιερωσύνης, Μητροπολιτῶν τῆς Παλ. Ἑλλάδος καὶ τῶν Μητροπολιτῶν τῶν Νέων Χωρῶν, αἵτινες ἐδόθησαν τότε ἐπιτροπικῶς εἰς τὴν ~~π~~τοκεφάλων Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος, διότι διὰ τὴν πλήρη συγχάνουσιν ἐχρειάζετο Συνοδικὸς νόμος, ὡς ἐγένετο διὰ τὴν Ἑσπάνησον καὶ τὴν Θεσσαλίαν (1864-1882). Ἡ Συνταγματικὴ κατοχύρωσις τῆς Ἐκκλησιαστικῆς καταστάσεως τῶν Νέων Χωρῶν ἀπετέλεσεν τὴν ἐπισφράγισιν τῆς τριμεροῦς συμφωνίας Κυρίων (Πατριάρχων, ~~ἐκκλησιαστικῶν~~ *ἐκκλ. ἐκκλ. ἐκκλ.*), ἀφοῦ μάλιστα τὸ ἐν τῶν μερῶν ἦτο ἡ κήτηρ Ἐκκλησία τοῦ Νέου Ἑλληνισμοῦ, τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον. Ὅτι ὁ σεβασμὸς τοῦ Κύριου τοῦ Οἰκουμενικοῦ θρόνου ἀποτελεῖ καθήκον ~~πρὸς τὸν~~ *πρὸς τὸν* τῶν Ἑλλήνων Ὁρθόδοξων εἶναι καὶ εἰς πᾶν μέλλον ἀπλοῦν πολὺ τὴν φανερόν. Παρὰ ταῦτα οἱ αἰώνιοι θεσμοὶ καὶ θεσμοὶ κατελύθησαν, ὅταν ὁ δημόσιος ἔλεγχος ἐξέλιπε. Καὶ ὅχι μόνον ἡ Διοίκησις τῆς Ἐκκλησίας ἀλλὰ καὶ αὕτη ἡ δικαιοσύνη ἔλαβε τὴν μορφήν ἐκτάκτου Ἱεροδικείου παραλλήλως πρὸς τὰ Στρατοδικεῖα. Ποῖαν σημασίαν ἔχει ἡ δημοκρατικὸς ἔλεγχος διὰ τοὺς διοικούντας ἐν ἑράτῳ μαρτυροῦ τὸ γεγονός τῆς ἀποκρύψεως δύο ἐγγράφων τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ἐπὶ τοῦ βαρυσημάντου θέματος τῆς Διοικήσεως τῆς Ἐκκλησίας, ἡ ὅποια,

στηρίζεται εις τὰ ἴσα δικαιώματα ὁμωτῶν Ἱεραρχῶν καὶ ὅθεν ἡμπο-
ρεῖ ποτε νὰ ἀνήκῃ εἰς μίαν ὁμάδα ἐξ αὐτῶν. Διότι τὸ ἱστορικόν γεγο-
νός εἶναι τοῦτο ὅτι ἡ ὁμάς αὕτη ἀπὸ τοῦ 1967, ὅτε ἐπαύθη ἡ κανο-
νικὴ καὶ νόμιμος διαρκής Ἱερά Ἐκκλησία, διὰ πολιτικῶν μέσων ἐπέτυ-
χε νὰ ἀλλοιώσῃ τὴν σύνθεσιν τῆς Ἱεραρχίας, β) νὰ ἀλλάξῃ τοὺς
θεσμούς (π.χ. τὴν *ἐκλογήν* *ἐκ τῶν* γ) νὰ καταργήσῃ καὶ αὐτὴν τὴν
2αν βαθμίδα τῆς Δικαιοσύνης καὶ νὰ φθάσῃ τὸν Νοέμβριον τοῦ 1972
εἰς τὴν θέσιν, μὲ τὸν νέον Καταστατικὸν Χάρτην τοῦ 1969 νὰ διαιω-
νίσῃ τὴν κυριαρχίαν τῆς ἐπὶ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, καταπατοῦ-
σα καὶ τὰ δικαιώματα τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχεῖου. Ἡ δημιουργία
διευθυνούσης Κλάσας καὶ ἡ ρηξίς πρὸς τὸ Οἰκουμέν. Πατριαρχεῖον
ἦτο τὸ ἀποτέλεσμα. Θαυμαστόν εἶναι πὸ ἔργον τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἄν-
δρῶν, οἱ ὅποιοι μὲ τὴν πολιτικὴν δύναμιν καὶ τὴν βοήθειαν τῆς τότε
υπαρχούσης λογοκρισίας ἐχειροτόνησαν εἰς κέντε ἔτη 28 Μητροπολίτας
ἐπὶ συνόλου 69, ἀπέκρυψαν ἔγγραφα βαρυσήμαντα καὶ τελικῶς ἐπέτυχαν
τὴν ἐγκαθίδρυσιν εἰς τὴν κατ'ἐξοχὴν δημοκρατικὴν Ἑλληνικὴν Ἐκκλη-
σίαν τῆς ἀπολυταρχίας, ἡ ὁποία ὀδύναται ἐὰν στερεωθῇ νὰ διχάσῃ τὸν
Ἕλληνα καὶ τὸν Λαόν καὶ νὰ δημιουργήσῃ ἀνευ προηγουμένου ἐθνικὴν
κρίσιν.

Καὶ τὸ μὲν πελώριον θέμα ἡθικῆς τάξεως, τὸ ὁποῖον προέκυψε ἀπὸ
τὴν ἀπόκρυψιν τῶν ἐγγράφων ἀπὸ τὴν Σύνοδον τῆς Ἱεραρχίας καὶ τὸ
Κράτος πρέπει νὰ ἐκκαθαρισθῇ ἀμέσως, ἐνῶ ἡ ἐθνικῆς σημασίας ρηξίς-
ἐπαγγελματῶν ἐθνικῶς - πρὸς τὸ αἰωνόβιον κέντρον τῆς Ὁρθοδοξίας τοῦ
ὁποίου ἔχει τὸ μοναδικὸν προνόμιον ὁ Ἑλληνας νὰ καρποῦται τὴν
Οἰκουμενικὴν αἴγλην καὶ ἀκτινοβολίαν - ἅλιαν χρῆσιμον καὶ εἰς τὴν
σύμμαχον Τουρκίαν - ὅχι μόνον πρέπει νὰ κληθῇ ἀλλὰ καὶ νὰ ἐνισχυ-
θῇ ὁ δεσμός ἐνότητος τῶν Ἐκκλησιῶν Ἑλλάδος καὶ Κωνσταντινουπόλεως,

διὰ τῆς πλήρους ἐφαρμογῆς τῶν ἀρχῶν τοῦ Αὐτοκεφάλου τοῦ 1850 καὶ τοῦ θεσμοῦ τῆς Πατριαρχικῆς καὶ Συνοδικῆς Πράξεως τοῦ 1928.

Ἡ ἐκπαγέτωσα ἐκκλησιαστικὴ κρίσις δίδει τὴν εὐκαιρίαν νὰ τερματισθῇ ἡ ἀνώμαλος κατάστασις ἣν ἀντελήφθη πλέον ὁ λαὸς, διὰ τὴν κρίσιν τοῦ ὁποῦ ἀρκεῖ καὶ μόνον τὸ γεγονός, ὅτι τῶν γεγονότων προηγήθη τὸ ἄκρως λυπηρὸν γεγονός, ὅτι μὲν ἡμέρας Ἱεραρχῶν κατάρθωσε νὰ ἀναλάβῃ τὴν ἀνωτάτην διοίκησιν τῆς ἐκκλησίας ἐπὶ 5 ἔτη καὶ ὅτι ἡ ἐβλογία τοῦ κράτους ἀπετέλεσαν τὴν ἡμέραν κατηγόρων καὶ δικαστῶν, δικαζόντων πλεισίτῳ, πρῶγμα ἀπαράδεκτον ὅχι μόνον διὰ τὴν ἐκκλησίαν ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν Πολιτεῖαν.

Ὅθεν προβάλλει ὡς ἐπιτακτικὴ ὅχι ἁπλῶς ἐκκλησιαστικὴ, ἀλλὰ καὶ ἐθνικὴ ἀνάγκη ἡ διοικητικὴ καὶ δικαστικὴ ἀλλοιώσις τῶν θεσμῶν τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας νὰ τερματισθῇ ὁπωσδήποτε οἷον ἡ συνέχισις τῆς λυπηρᾶς καταστάσεως ἣν ἐμφανίζουν τὰ γεγονότα καὶ οἱ λόγοι Ἱεραρχῶν τῶν ἡνίων χωρῶν, λησμονούντων τὴν μητέρα Μετρίαν τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν, δυνατόν νὰ ἔχῃ μεγάλας ἐπιπτώσεις εἰς τὸν ἐσωτερικὸν τομέα καὶ νὰ δώσῃ εἰς διχασμὸν τὸν κληρὸν καὶ τὸν λαὸν καὶ εἰς τὸν ἐξωτερικὸν τομέα μὲ ἀνεπανορθώτους συνεπείας. Ἡ Ἐκκλησία καὶ τὸ ἔθνος ἔχουν χρῆος νὰ φυλάσσουν ὡς κόρην ὀφθαλμοῦ τὴν ἐνότητα λαοῦ καὶ Ἐκκλησίας καὶ τὴν ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας ὑπὸ τὸ γεγραμμένον Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, οἱ πρὸς τὸ ὅποτον ἀφελφικοί δεσμοὶ πρέπει νὰ μένουν ἀδιατάρακτοι καὶ ἀκατάλυτοι. Κανεὶς ὑπεύθυνος Ἑλλήν δὲν δύναται νὰ παρίδῃ τὴν ἀλήθειαν ταύτην.